



NAŠE OBČESTVO

Ljubljana – Sv. Trojica
Leto XXXV – 7-8/2015

Zlata maša Antona Rojca

Dragi zlatomašnik Tone!
Petdeset let duhovništva ... koliko bogastva, koliko lepote (in trpljenja) se skriva teh letih! Nekaj tega nam odkrišaš v odgovorih na naslednjih straneh, a je še veliko drugega, za kar ve samo On, ki te je ustvaril: koliko časa porabiš in koliko navdušenja imaš v srcu, ko se srečuješ z ljudmi, da bi jim prinesel Boga, kako nekaj posebnega so romanja, ki jih vodiš, s kakšnim navdušenjem pri nas oznanjaš Božjo besedo in deliš zakrament Božjega usmiljenja. Poleg tega si sodnik Metropolitanskega sodišča, kar ti tudi vzame precej časa.

S teboj se veselimo vseh milosti, ki si jih v življenju prejel, in kličemo »Bogu hvala«. Naj te Gospod še naprej ohranja tako navdušenega za njegovo kraljestvo. **župnik Dragan**



Ob pomembnem jubileju zlate maše sem Antonu Rojcu, častnemu kanoniku, zastavil nekaj vprašanj.

Nam lahko najprej poveš nekaj o svoji mladosti ?

Moja pokojna mama mi je pripovedovala, da me je še v vozičku, enoletnega otroka, izročila Bogu z željo, da postanem duhovnik. Potem sem med 2. svetovno vojno tri leta preživel s staro mamo v nemškem taborišču. Stara mama me je kot majhnega dečka učila molitvic in se z njihovo pomočjo tudi pogovarjati z Bogom. Starši so bili na delu po Nemčiji in s staro mamo sva bila v nenehnem strahu zanje. Ko sem bil star štiri leta, sem v taborišču "maševal" izgnancem. Čeprav je bila cerkev čisto blizu taborišča, vsa leta nismo smeli k sveti maši. Potem je Božji klic v duhovniški poklic za nekaj let zamrl.

Kako pa si ga potem začutil?

To se je zgodilo ob koncu takratne nižje gimnazije, ko sem prebiral življenje Božjega služabnika misijonarja Friderika Baraga. Njegov misijon med Indijanci je bil zame, mladega dijaka, občudovanja vreden. Poleg našega življenja na gimnaziji in seveda takratnega učenja je torej obstajalo še nekaj več. V roke pa so mi prišli tudi čudoviti zvezki *Cvetje z vrtov sv. Frančiška*. Sv. Frančišek mi je postal vzor za vedno, tudi pozneje v duhovniškem življenju. Ko je sošolec, sedaj že pokojni France Baloh, odšel v malo semenišče, sem storil ta korak tudi jaz. Na kamniški gimnaziji sem končal pet tedanjih gimnazijskih razredov in nato odšel v malo semenišče v Pazin, v Istro. Tedaj namreč v Sloveniji še

nismo imeli takšne ustanove, ki bi mlade fante pripravljala na duhovniški poklic. Poleg dobrega učnega načrta smo imeli bogato duhovno življenje. Saj je že tu bil vedno na razpolago duhovni voditelj, spiritual.

Kam te je potem vodila tvoja pot?

Iz malega semenišča v Pazinu sem odšel v veliko semenišče v Ljubljano in s tem na Teološko fakulteto. Za menoj se je še več dijakov odločilo za ta korak. Seveda pa tedanji oblasti to ni bilo všeč. Moral sem na zaslišanje iz Pazina v Ljubljano. Tudi na mojem domu so naredili preiskavo. Vendar so opustili vsako upanje ... da bi le bil lojalna do oblasti.

Vojake sem v tedanji Jugoslaviji dve leti služil v Srbiji, v Petrovcu na Mlavi. To so bili časi najboljše priprave na duhovniški poklic. Tako se je rad izrazil semeniški rektor dr. Janez Oražem. Rekli smo mu zelo ljubkovalno "ata".

Kaplan sem bil v Škofji Loki. Oba župnika sta imela ptičja priimka: Melhior GOLOB in Ivan KOS. Škof Staniko Lenič je dejal: »Nad obema pa je rojil ROJC.«

Nato sem bil trideset let župnik pri Sv. Križu v Ljubljani, eno leto pri sestrah v Mali Loki, nato pet let v Beogradu, odgovoren za sodelovanje s pravoslavnicami in drugimi verskimi skupnostmi. In sedaj devet let v župniji Sv. Trojice v Ljubljani.

Katerih stvari iz svojega delovanja se rad spominjaš?

Nadškof dr. Jožef Pogačnik me je poslal na skoraj novoustanovljeno župnijo Sv. Križa v Ljubljani na Žalah, ki pa je imela za začasno cerkev sa-

mo pokopališko kapelo. »Tu boste morali narediti cerkev,« je bilo nadškofovo naročilo.

Župnija je bila tedaj največja v Ljubljani. Nadškof se je tudi spomnil svojih misijskih želja. Te so se začele uresničevati v Ljubljani. Rad se spominjam verouka, predvsem za osnovno šolo, morda na poseben način s predšolskimi otroki, dela z bolniki v bližnji bolnišnici Zavoda za rehabilitacijo invalidov ali kakor smo ji rekli "Soča", pa dela za ekumenizem ... Vsako leto v molitveni osmini za edinost kristjanov smo se sešli k skupni molitvi predstavniki kar vseh krščanskih verskih skupnosti. Ekumenska zavest je v desetletju po 2. vatikanskem koncilu hitro napredovala. Danes to nekoliko pogrešamo ...

Katerih stvari pa se spominjaš manj rad?

Zbiranja dovoljenj za novo cerkev pri Sv. Križu in zbiranja sredstev,

denarja.

Torej je bilo zidanje cerkve na Žalah zelo naporno ...

To je bilo življenjsko delo, ki bi zahtevalo celega človeka. Nekajkrat so me ponoči peljali na urgenco. Zbiranje dovoljenj je trajalo sedem let. Na Občini in drugih civilnih uradih sem bil že več kakor v župnišču. Končno je zmagalo mnenje nekega politika : »Če smo obljubili, bomo tudi dali« (dovoljenja).

Druga kalvarija je bilo zbiranje sredstev. Šel sem prosit v ZDA pa v Kanado, Nemčijo. Nadškof dr. Šuštar je dejal : »Smiliš se mi.« Jaz pa: »Ne prosim zase.« Ko je bila cerkev leta 1987 posvečena, je bilo veliko slavlje. Danes oltarni prostor krasi še Rupnikov mozaik. Cerkev je res vredna oglada tudi za tiste, ki niso župljani. Seveda pa smo zgradili tudi pastoralni center z več učilnicami za verouk in župnijska srečanja.



Ukvarjal si se, kakor si že omenil, z ekumenizmom ...

Več kot 50 let je moje življenje prepleteno z delom za ekumenizem, to je z delom za edinost kristjanov. Pri sedemnajstih letih sem si začel dopisovati z nekim Nemcem moje starosti, ki je bil evangeličan. Ko sem se pri dopisovanju z njim učil nemškega jezika, sem se seznanil tudi z nekoliko drugačno vero – protestantizmom.

Prav v istem času sem se seznanil tudi s pravoslavni kristjani. V Beogradu sem imel dva sorodnika misijonarja, ki sta me vpeljala v življenje pravoslavnih. V Ljubljani sem bil dolga leta prijatelj tedanjega pravoslavnega župnika, paroha Aleksandra Šimića. Skupaj z bogoslovci smo organizirali in šli na obisk k pravoslavnim bogoslovcem v Beograd. To je bilo leta 1964. Do danes te obiske vsako leto izmenjavajo bogoslovci teoloških visokih šol s področja nekdanje Jugoslavije.

Bilo je veliko lepih in koristnih srečanj, spoznavanja dveh krščanskih Cerkva. Uresničuje se Jezusova molitev: »Da bi bili vsi eno« (Jn 17,21).

Pozneje je kardinal Franc Rode v knjigi *Vera in kultura v Evropi* zapisal: »Prispevek, ki ga kristjani lahko nudijo družbi in kulturi, je de-

lo za edinost kristjanov. To mora biti skrb nas vseh« (str. 24).

Kaj bi svetoval mlademu duhovniku, ki stopa na to pot ?

Neomajno zaupanje Kristusu, ki edini uravnava duhovnikova pota. Njegovi sodelavci in prijatelji smo. Nekoč sem pozno ponoči premišljeval, kako naprej, pa sem prižgal TV. Stavek na ekranu se je glasil: »Kadar je težava največja, je Bog najbližje.« Če je Kristus na nas položil roko, nam tudi pomaga. Nikoli ni razloga za obupavanje. Pa nikoli iskati pomoči tam, kjer je ni.

In kaj bi rad povedal vsem članom našega občestva?

Župnija je občestvo, imejmo radi to občestvo. Za prijateljstvo, pravijo, je treba tudi kaj žrtvovati. Zakramenti nas povezujejo s Kristusom in med seboj. Cerkev je naš drugi dom. Imejmo se radi.

Hvala, dragi zlatomašnik, za odgovore in na mnoga leta.

župnik Dragan

Slovesnost zlate maše bo v soboto, 4. julija 2015, ob 10.00 v naši cerkvi. Pridigo bo imel zlatomašnik sam.

Vabljeni, da se Bogu skupaj zahvalimo za 50 let milosti, ki so pritekale na zemljo zato, ker je gospod Rojc odgovoril na Božji klic.

Pisarna je odprta: pon, tor, čet in pet 10-11, pet 16-17.

Župnijska karitas: tor 16.30-17.30, pogovor o težavah: pon 10.30.

NAŠE OBČESTVO - izdaja župnija Ljubljana - Sv. Trojica, Slovenska cesta 21, 1000 Ljubljana. Odgovarja Dragan Adam, župnik; e-pošta: dragan.adam@rkc.si; zupnija.lj-sv.trojica@rkc.si; spletna stran: <http://zupnija-lj-sv-trojica.rkc.si/>. TRR: Raiffeisen banka 24200-9004606638, župnijski telefon: 01/252-48-64.